

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 535/2020-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. novembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou Benkóczki, Baláž – advokáti, s. r. o., 29. augusta 36A, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Vendelín Benkóczki, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-3 T 27/2014 z 15. decembra 2014, postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 To 5/2015 z 10. decembra 2015 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 TdoV 2/2019 z 28. októbra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

Odôvodnenie :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „špecializovaný súd“) sp. zn. BB-3 T 27/2014 z 15. decembra 2014, postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 To 5/2015 z 10. decembra 2015 a postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 2/2019 z 28. októbra 2019.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol napadnutým rozsudkom špecializovaného súdu sp. zn. BB-3 T 27/2014 z 15. decembra 2014 uznaný vinným zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), a to na tom skutkovom základe, že

«v presne nezistený deň, v období mesiacov apríl a máj roku 2010 v [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v kancelárskych priestoroch nachádzajúcich sa v starej budove spoločnosti [REDAKOVANÉ]. (ďalej len [REDAKOVANÉ]), ako riaditeľ Daňového úradu Trnava - [REDAKOVANÉ]“), pri spoločnom osobnom rozhovore a po vzájomnej dohode s [REDAKOVANÉ], si dal od [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] opakovane ako úplatok sľúbiť finančnú hotovosť vo výške 10 percent z celkovej sumy nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) vyplatených spoločnostiam, v ktorých [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] vykonávali svoj vplyv na to, že z titulu svojej zastávanej funkcie riaditeľa [REDAKOVANÉ] zabezpečí bezproblémové vyplatenie nadmerných odpočtov a bude

včas poskytovať služobné informácie o dožiadaniach z iných daňových úradov a vyžiadaniach z polície o obchodných spoločnostiach, ktoré určí [REDACTED], pričom na základe vyslovenej požiadavky [REDACTED] takto konal v rámci daňovej kontroly na DPH za zdaňovacie obdobie september roku 2009 vedenej na [REDACTED] v spoločnosti [REDACTED] so sídlom... (ďalej len [REDACTED] kedy v rozpore s úlohami zastávanej funkcie riaditeľa [REDACTED] a v rozpore so služobnými povinnosťami štátneho zamestnanca uvedenými v § 60 ods. 1 písm. c/, písm. d/ zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe, v presne nezistený deň v období mesiaca máj a jún roku 2010, na základe služobnej vedomosti získanej pri podpisovaní výzvy kontrolnej skupiny [REDACTED] o nedostatkoch zistených pri vykonanej daňovej kontrole a výzvy na prerokovanie protokolu o kontrole v spoločnosti [REDACTED] prostredníctvom [REDACTED] opakovane z vlastnej iniciatívy dojednal stretnutie so [REDACTED] a konateľom spoločnosti [REDACTED] [REDACTED], aby sa spoločne dohodli na tom, aké doklady je potrebné doložiť a aby sa napísalo vyjadrenie pre úspešné uplatnenie námietok voči daňovej kontrole, ku ktorému stretnutiu nakoniec došlo dňa 1. júna 2010, na [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], v kancelárskych priestoroch nachádzajúcich sa v starej budove spoločnosti [REDACTED], kde obžalovaný [REDACTED] osobne na žiadosť [REDACTED] a [REDACTED] vypracoval písomnosť - „Výzvu na vyjadrenie sa k protokolu a na jeho prerokovanie - vyjadrenie“, pre spoločnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], ktorá bola doručená na [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] dňa 2. júna 2010 a na základe ktorej došlo zo strany [REDACTED] k zmene výsledku daňovej kontroly v smere priznania odpočítania DPH a zo strany obžalovaného [REDACTED] ako riaditeľa [REDACTED] ku schváleniu platobného poukazu č. 2010/P/15974 zo dňa 8. júna 2010, čo viedlo k vyplateniu nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie september 2009 spoločnosti [REDACTED], v celkovej výške 443.218,88 €, čomu však v minulosti [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] v protokole č. 612/320/28203/2010 nevyhovelo, za čo v presne nezistený deň, v lete roku 2010, reštaurácii [REDACTED] a v [REDACTED], za prítomnosti [REDACTED], osobne prijal od [REDACTED] podľa predchádzajúcej vzájomnej dohody sľúbený úplatok vo forme peňažnej hotovosti v bližšie nezistenej výške.».

Za to špecializovaný súd sťažovateľa odsúdil na trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, pričom ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, a zároveň sťažovateľovi uložil peňažný trest v sume 30 000 €.

Proti rozsudku špecializovaného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 2 To 5/2015 z 10. decembra 2015 rozhodol tak, že ho podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) ako nedôvodné zamietol.

Proti tomuto rozhodnutiu najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom najvyšší súd ako dovolací súd napadnutým uznesením sp. zn. 1 TdoV 2/2019 z 28. októbra 2019 rozhodol tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom v zásade opakuje argumentáciu uvedenú v odvolaní proti predmetnému rozsudku špecializovaného súdu a v dovolaní proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu. Sťažovateľ má predovšetkým iný názor na hodnotenie výpovede svedkyne [REDAKOVANÉ], ktorá ho ako spolupracujúci svedok (kajúcnik) usvedčovala. Na rozdiel od špecializovaného súdu a najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu, ktoré svedectvo tejto svedkyne považovali za hodnoverné, sťažovateľ jej svedectvo považuje za nevierohodné.

Vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, možno zhrnúť, že pokiaľ ide o sťažovateľom napadnutý postup a rozhodnutie špecializovaného súdu, podľa názoru sťažovateľa k namietanému porušeniu označených práv došlo tým, že špecializovaný súd po podaní obžaloby neurčil rozsah dokazovania, neodôvodnene odmietal návrhy obhajoby na dokazovanie, neodôvodnene vyhodnotil svedectvo svedkyne [REDAKOVANÉ] ako vierohodné.

Pokiaľ ide o sťažovateľom napadnutý postup a rozhodnutie najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 5/2015 z 10. decembra 2015), sťažovateľ namieta, že o jeho odvolaní rozhodoval senát 2 To najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu v zložení JUDr. Peter Krajčovič, JUDr. Libor Duľa a JUDr. Peter Paluda, ktorí však podľa názoru sťažovateľa mali byť vylúčení z rozhodovania o odvolaní podanom sťažovateľom, keďže daný senát v rovnakom zložení

už skôr rozhodoval inú trestnú vec obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] vedenú na najvyššom súde pod sp. zn. 2 T 6/2015, v ktorej vystupovala aj svedkyňa [REDAKOVANÉ], pričom jej svedectvo v danej trestnej veci tento senát najvyššieho súdu vyhodnotil ako hodnoverné, čím si už vopred (pred rozhodnutím trestnej veci sťažovateľ'a) vytvoril názor na hodnovernosť tejto svedkyne. Sťažovateľ taktiež namieta, že najvyšší súd ako odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia nedostatočne vysporiadal so sťažovateľ'om namietanou nevierohodnosťou výpovede svedkyne [REDAKOVANÉ], resp. s jeho námietkou, že jeho odsúdenie je založené v podstate len na výpovedi tejto kajúcej svedkyne.

Pokiaľ ide o sťažovateľ'om napadnutý (vychádzajúc z petitu ústavnej sťažnosti) postup a rozhodnutie najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 2/2019 z 28. októbra 2019), v odôvodnení ústavnej sťažnosti sťažovateľ'a absentujú konkrétne dôvody, resp. odôvodnenie, v čom konkrétne by malo podľa názoru sťažovateľ'a porušenie označených práv napadnutým postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu spočívať.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„... moje základné práva podľa čl. čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a moje právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli porušené postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod spis. zn. 1TdoV/2/2019 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 1TdoV/2/2019 zo dňa 28.10.2019, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2To/5/2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2To/5/2015 zo dňa 10.12.2015 a postupom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. BB-3T/27/2014 a rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica sp. zn. BB-3T/27/2014 zo dňa 15.12.2014, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1TdoV/2/2019 zo dňa 28.10.2019, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2To/5/2015 zo dňa 10.12.2015 a rozsudok Špecializovaného trestného súdu,

pracovisko Banská Bystrica sp. zn. BB-3T/27/2014 zo dňa 15.12.2014 zruší a vec vráti Špecializovanému trestnému súdu, pracovisko Banská Bystrica na ďalšie konanie, zaviazhe Najvyšší súd Slovenskej republiky a Špecializovaný trestný súd uhradiť mi na účet môjho právneho zástupcu, Benkóczki, Baláž - advokáti, s. r. o., spoločne a nerozdielne trovy konania v sume 450,29 eur s DPH, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Relevantná právna úprava

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

9. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľom označené referenčné právne normy

10. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva: a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu; b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby; c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú; d) vylúčiť alebo dať vylúčiť svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe; e) mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku používanému pred súdom alebo týmto jazykom nehovorí.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

14. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľovo podanie je možné kvalifikovať ako ústavnú sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f), § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde.

15. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 6 dohovoru postupom a rozsudkom špecializovaného súdu sp. zn. BB-3 T 27/2014 z 15. decembra 2014, postupom a uznesením najvyššieho súdu (ako odvolacieho súdu) sp. zn. 2 To 5/2015 z 10. decembra 2015 a postupom a uznesením najvyššieho súdu (ako dovolacieho súdu) sp. zn. 1 TdoV 2/2019 z 28. októbra 2019.

Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu ním označených práv malo dôjsť tým, že špecializovaný súd po podaní obžaloby neurčil rozsah dokazovania, neodôvodnene odmietal návrhy obhajoby na dokazovanie a neodôvodnene vyhodnotil svedectvo svedkyne [REDACTED] ako vierohodné, ako aj tým, že o odvolaní sťažovateľa rozhodovali sudcovia najvyššieho súdu, ktorí mali byť z rozhodovania jeho trestnej veci vylúčení, a tiež tým, že najvyšší súd ako odvolací súd sa nedostatočne vysporiadal so sťažovateľom namietanou nevierohodnosťou výpovede svedkyne [REDACTED].

16. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

17. Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

18. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde], v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí [§ 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde].

III.1 K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým postupom a rozsudkom špecializovaného súdu

19. Vo vzťahu k namietanému postupu a rozsudku špecializovaného súdu sp. zn. BB-3 T 27/2014 z 15. decembra 2014 ústavný súd konštatuje, že z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto ústavnú sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie. Z uvedeného vyplýva, že v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva

alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu. Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta, a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody.

Podľa ustáleného právneho názoru ústavného súdu po zistení nedostatku právomoci v konaní pred ústavným súdom už nie je potrebné skúmať, či sú alebo nie sú splnené ďalšie procesné podmienky. Tomuto postupu totiž bráni zistený nedostatok neodstrániteľnej procesnej prekážky spočívajúci v nedostatku právomoci ústavného súdu.

20. Sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku špecializovaného súdu sp. zn. BB-3 T 27/2014 z 15. decembra 2014 odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd ako odvolací súd napadnutým uznesením sp. zn. 2 To 5/2015 z 10. decembra 2015. Sťažovateľ teda využil možnosť podania riadneho opravného prostriedku proti napadnutému rozsudku špecializovaného súdu, o ktorom bolo aj rozhodnuté.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ mal k dispozícii právny prostriedok na ochranu svojich základných práv (ktorý aj využil), o ktorom bol oprávnený rozhodnúť najvyšší súd ako odvolací súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

21. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti napadnutému postupu a rozsudku špecializovaného súdu sp. zn. BB-3 T 27/2014 z 15. decembra 2014 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2 K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 2 To 5/2015 z 10. decembra 2015

22. Pokiaľ ide o sťažovateľom napadnutý postup a uznesenie najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 2 To 5/2015 z 10. decembra 2015 ústavný súd v úvode pre úplnosť konštatuje, že ústavná sťažnosť proti napadnutému postupu a uzneseniu najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu bola podaná včas, keďže v zmysle § 124 poslednej vety zákona o ústavnom súde platí, že v prípade, ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

Nedostatok právomoci

23. Vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

24. Pokiaľ ide o sťažovateľove námietky porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy spočívajúce v tom, že o jeho odvolaní rozhodoval senát 2 To najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu v zložení JUDr. Peter Krajčovič, JUDr. Libor Duľa a JUDr. Peter Paluda, ktorí však podľa názoru sťažovateľa mali byť vylúčení z rozhodovania o ním podanom odvolaní, keďže daný senát v rovnakom zložení už skôr rozhodoval inú trestnú vec obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] vedenú na najvyššom súde pod sp. zn. 2 T 6/2015, v ktorej vystupovala aj svedkyňa [REDAKOVANÉ], pričom jej svedectvo v danej trestnej veci tento senát najvyššieho súdu vyhodnotil ako hodnoverné, čím si už vopred (pred rozhodnutím trestnej veci sťažovateľa) vytvoril názor na hodnovernosť tejto svedkyne, ústavný súd konštatuje,

že podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku možno podať dovolanie, ak súd rozhodol v nezákonomnom zložení.

25. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ ide o túto námietku, sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania ústavnou sťažnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 2 To 5/2015 z 10. decembra 2015 využitím mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania, ktoré sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti ústavnému súdu aj účinne využil, a o tomto jeho dovolaní bolo rozhodnuté napadnutým uznesením najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 1 TdoV 2/2019 z 28. októbra 2019.

26. Vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľa teda právomoci ústavného súdu predchádza právomoc najvyššieho (dovolacieho) súdu, ktorý o jeho dovolaní – mimoriadnom opravnom prostriedku proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu aj rozhodol. Ústavný súd len pre úplnosť uvádza, že najvyšší súd ako dovolací súd v tejto súvislosti v napadnutom uznesení sp. zn. 1 TdoV 2/2019 z 28. októbra 2019 v podstatnom uviedol, že pokiaľ ide o predmetnú námietku sťažovateľa, ide len o sťažovateľove domnienky všeobecného (abstraktného) charakteru, na podklade ktorých nie je možné vyvodiť záver o zaujatosti dotknutých sudcov odvolacieho senátu 2 T. Okolnosť, že senát 2 T už predtým rozhodoval vo veci, v rámci ktorej posudzoval aj otázku hodnovernosti tej istej svedkyne ako v aktuálne preskúmvanej veci, nie je rozhodne takou okolnosťou, pre ktorú by mali byť členovia tohto senátu v tejto neskoršej trestnej veci vylúčení. Najvyšší súd ako dovolací súd dal v tejto súvislosti do pozornosti, že hodnotenie dôkazov je v každej trestnej veci autonómne, a to len na základe dokazovania vykonaného v tej-ktorej veci.

27. Pokiaľ teda ide o túto sťažnostnú námietku sťažovateľa identickú s dovolacou námietkou vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu, ústavný súd na jej prerokovanie nemá právomoc.

28. Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

Zjavná neopodstatnenosť

29. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

30. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

31. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na príslušnom súde. Tomuto

oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02).

32. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

33. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08,

III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci.

34. Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby orgány verejnej moci preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

35. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa v súvislosti s jeho námietkou, že sťažovateľom napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 2 To 5/2015 z 10. decembra 2015 je arbitrárne, keďže najvyšší súd ako odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia sp. zn. 2 To 5/2015 z 10. decembra 2015 nedostatočne vysporiadal so sťažovateľom namietanou nevierohodnosťou výpovede svedkyne [REDACTED], resp. so sťažovateľovou námietkou, že jeho odsúdenie je založené v podstate len na výpovedi tejto kajúcej svedkyne, v čom sťažovateľ videl porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

36. Najvyšší súd ako odvolací súd v napadnutom uznesení sp. zn. 2 To 5/2015 z 10. decembra 2015 vo vzťahu k sťažovateľom namietanému vyhodnoteniu výpovede svedkyne [REDACTED] z hľadiska dôveryhodnosti tohto dôkazu uviedol, že hodnotením výpovede svedkyne [REDACTED] spolu s ostatnými vykonanými dôkazmi sa podrobne zaoberal špecializovaný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Podľa názoru najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu špecializovaný súd zákonu zodpovedajúcim spôsobom vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie, ktorého výsledky ustálené logickým hodnotením dôkazov premietol do správnych skutkových a právnych záverov. Výpoveď svedkyne [REDACTED] nebola jediným dôkazom usvedčujúcim sťažovateľa zo spáchania trestnej činnosti. Táto výpoveď sa v podstatných skutočnostiach zhodovala a bola podporená výpoveďou svedka [REDACTED]. Zároveň boli tieto výpovede podporené aj výpoveďami svedkov

Ing. [REDACTED] a [REDACTED], ktorí vykonávali daňovú kontrolu v spoločnosti [REDACTED], ako aj listinnými dôkazmi. Podľa názoru najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu rozdiely v jednotlivých svojich výpovediach, na ktoré poukazoval prokurátor alebo obhajca, svedkyňa [REDACTED] presvedčivo vysvetlila na hlavnom pojednávaní.

37. Pokiaľ ide o vyhodnotenie výpovede svedkyne [REDACTED] z hľadiska dôveryhodnosti tohto dôkazu, najvyšší súd ako odvolací súd sa v napadnutom uznesení sp. zn. 2 To 5/2015 z 10. decembra 2015 stotožnil s napadnutým rozsudkom špecializovaného súdu sp. zn. BB-3 T 27/2014 z 15. decembra 2014. Ústavný súd sa preto oboznámil aj s príslušnou časťou rozsudku špecializovaného súdu, ktorý v tejto súvislosti v podstatnom uviedol, že svedkyňa [REDACTED] vypovedala podľa jeho názoru presvedčivo, logicky a rovnako presvedčivo a logicky vysvetlila niekoľko rozdielov vo svojich výpovediach oproti prípravnému konaniu. Udalosti zasadzovala časovo a miestne správne, čo nijako nespochybnil ani sťažovateľ či jeho obhajca, keďže námietky sťažovateľa a jeho obhajcu sa sústredili najmä na počet stretnutí sťažovateľa a [REDACTED]. Svedkyňa časovo zasadila všetky rozhodujúce údaje správne, keď uviedla, že stretnutia so [REDACTED] sa uskutočnili na jar 2010, najmä v apríli až máji. V tejto súvislosti špecializovaný súd zdôraznil, že opakovane spomínané vyjadrenie k výzve na vyjadrenie sa k protokolu a na jeho prerokovanie, ktoré vyhotovil sťažovateľ vo firme [REDACTED] bolo doručené [REDACTED] [REDACTED] 2. júna 2010, teda v časovej nadväznosti na predchádzajúce zoznámenie sa a na druhé stretnutie sťažovateľa a [REDACTED], kde došlo k potvrdeniu ponuky na vyplácanie desaťpercentnej odmeny za pomoc pri riešení daňových záležitostí. Špecializovaný súd uviedol, že u tejto svedkyne nezistil žiadnu negatívnu motiváciu proti sťažovateľovi a v tomto smere ani sám sťažovateľ neuviedol jediný negatívny a najmä podložený a preskúmateľný údaj proti svedkyňi ako dôvod, pre ktorý by svedkyňa mala vypovedať proti sťažovateľovi krivo. Navyše, svedkyňa svojou výpoveďou usvedčuje aj samu seba z korupčnej trestnej činnosti, a to v niekoľkonásobne väčšom rozsahu, ako usvedčuje sťažovateľa. Aj z tohto pohľadu je preto podľa názoru

špecializovaného súdu výpoveď svedkyne [REDACTED] presvedčivejšia ako výpoveď sťažovateľa.

Nadväzujúc na uvedené, špecializovaný súd zároveň zdôraznil, že súbežne vedené trestné stíhanie proti [REDACTED] za jej časť korupčného správania v predmetnej veci nijakým spôsobom neznižuje dôveryhodnosť jej svedeckej výpovede v trestnej veci sťažovateľa, ako sa to snažili tvrdiť sťažovateľ a jeho obhajca. Každý obvinený má na výber, či bude alebo nebude spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní, či sa prizná alebo neprizná k spáchaniu vyšetrovanej trestnej činnosti, a tiež má na výber, či bude napomáhať pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom. Ak sa obvinený rozhodne pre priznanie, napomáhanie pri objasňovaní trestnej činnosti a pre spoluprácu s orgánmi činnými v trestnom konaní alebo so súdom, ide o celkom zákonný postup súladný s § 36 Trestného zákona, ktorý nemožno obvinenému právom vyčítať, teda to nemožno vyčítať ani [REDACTED] v postavení obvinenej, a to aj z dôvodu, že každý obvinený je poučený podľa § 345 Trestného zákona o krivom obvinení. Každý svedok je poučovaný aj podľa § 130 ods. 1 a 2 Trestného poriadku aj podľa § 345 a § 346 Trestného zákona. Navyše, každý svedok na súde vypovedá pod prísahou. Ak sa svedok rozhodne po zákonom poučení vypovedať tak, že usvedčuje seba, ako aj ďalšie osoby zo spáchania trestnej činnosti, tak ani v prípade „sebausvedčovania“ nie je namieste takýto postup svedkovi vyčítať, lebo svedok postupuje v súlade s možnosťami danými mu zákonom. Na spochybnenie svedka preto nestačí len popierať jeho tvrdenia, ako to robil sťažovateľ, ale je potrebné svedka usvedčiť z klamstva, z vedome nepravdivej svedeckej výpovede.

Podľa názoru špecializovaného súdu je pritom z hľadiska rozhodovania o vine alebo nevine sťažovateľa významné aj to, že výpoveď svedkyne [REDACTED] nie je „osamotená“, ale je celkom v súlade so skutočnosťami uvádzanými ďalším svedkom [REDACTED]. V tejto súvislosti špecializovaný súd uviedol, že svedok [REDACTED] pôsobil na špecializovaný súd vierohodným dojmom, lebo vypovedal presvedčivo o okolnostiach pôžičky peňazí, prevodu nehnuteľnosti a najmä o prevzatí sumy 3 milióny €. Svedok [REDACTED] poprel, že by si niekedy od nejakého neznámeho [REDACTED] požičal sumu 3 milióny € a nemal na to ani dôvod. Príslušná zmluva neobsahuje svedkov podpis, nikdy kvôli tejto sume nebol vo Viedni a nič nepodpisoval, lebo tam sa záležitosti spoločnosti [REDACTED] nikdy neriešili.

Nikto mu sumu 3 milióny € ani nedal, preto ani on tieto peniaze nemohol dať [REDACTED]. [REDACTED] nebol ani finančne motivovaný konať nezákonne. Jeho majetkové pomery boli stabilné. V dobe zakladania spoločnosti [REDACTED] bol [REDACTED] spoločníkom rodinnej firmy [REDACTED], [REDACTED], kde vlastníkami boli jeho rodičia. Mal byť v Bratislave a mal automobil zn. BMW. Aj jeho predstavy o podnikaní s alkoholom a mierou zisku boli pre konajúci súd vecné, reálne, a teda prijateľné. Spôsob podnikania praktizovaný [REDACTED] bol pre svedka neprijateľný a, ako sa vyjadril, takým spôsobom ako oni, aby sa dostával na vysvetľovanie na políciu, podnikat' nechcel. Nebol zistený žiadny negatívny dôvod, pre ktorý by mal svedok [REDACTED] v podstate vypovedať nielen proti sťažovateľovi, ale aj proti [REDACTED], a takýto dôvod neuviedli ani svedkovia [REDACTED]. Rovnako dôležité bolo podľa názoru špecializovaného súdu aj to, že svedok [REDACTED] opisoval časti udalosti zhodne so svedkyňou [REDACTED], a to najmä stretnutia v spoločnosti [REDACTED] pri vyhotovovaní už spomenutého vyjadrenia sťažovateľom, lebo svedok [REDACTED] videl v spoločnosti aj svedkyňu, aj sťažovateľa a rovnako zhodne so svedkyňou [REDACTED] [REDACTED] opisoval udalosti stretnutia so sťažovateľom a [REDACTED] aj na [REDACTED] pred vyhotovením predmetného vyjadrenia, keď sa spoločne riešilo uplatnenie vrátenia nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty.

Nadväzujúc na uvedené, špecializovaný súd konštatoval, že výpovede svedkov [REDACTED] a [REDACTED] slúžia podporne k výpovediam svedkov [REDACTED] a [REDACTED], keď svedkovia najskôr svojou kontrolnou činnosťou nezistili preukázateľne dôvod na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty a udialo sa tak až po „zásahu“ [REDACTED], ako o tom vypovedal [REDACTED] vo vzťahu k nepravdivej zmluve o pôžičke a ďalším s tým súvisiacim okolnostiam.

Na základe obsahu výpovedí svedkov [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED] spolu s obsahom listinných dôkazov špecializovaný súd nemal žiadne pochybnosti o preukázaní viny sťažovateľa zo spáchania trestnej činnosti tak, ako to je konkrétne uvedené vo výrokovvej časti rozsudku špecializovaného súdu.

38. Ústavný súd v úvode vo vzťahu k argumentačnej línii ústavnej sťažnosti spočívajúcej v spochybnení výpovede svedkyne [REDAKOVANÉ] tým, že jej svedectvo je svedectvom tzv. kajúcnika, pričom jej svedectvu sťažovateľ vytyka nevierohodnosť a účelovosť, poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej v minulosti prezentoval svoje postoje k uvedenému inštitútu využívanému v trestnom konaní, ktorý zvykne byť obhajobou v konkrétnych trestných konaniach veľmi intenzívne napádaný.

V Trestnom poriadku zákonodarca v záujme postihnutia závažných foriem trestnej činnosti, u ktorej je jej objasňovanie, takpovediac zvonku, veľmi sťažené, v niektorých prípadoch takmer nemožné, stanovil ako legitímny cieľ záujem spoločnosti na vyšetrovaní takejto trestnej činnosti, pričom tento povýšil nad záujem potrestať jedného z jej „menej aktívnych“ aktérov, ktorý orgánom činným v trestnom konaní a súdom poskytne pri plnení danej úlohy nezanedbateľnú súčinnosť (pozri napr. III. ÚS 665/2016, III. ÚS 708/2016, III. ÚS 11/2019). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v otázke tzv. korunných svedkov poskytujúcich pomoc pri odhaľovaní trestnej činnosti výmenou za beztrestnosť alebo iné výhody upozornila na potrebu osobitnej obozretnosti pri použití takýchto výpovedí. Súčasne však ESLP v tomto kontexte konštatoval, že skutočnosť použitia výpovede podozrivého, ktorý bol zbavený obvinenia, nie je ešte sama osebe dôvodom na vyslovenie porušenia práva na spravodlivé súdne konanie (pozri rozhodnutie ESLP vo veci Atanasov proti Bulharsku z 3. 3. 2009, č. 20309/02), a to dokonca ani v takých prípadoch, keď je odsúdenie páchatel'a založené v určujúcej miere práve na výpovedi takéhoto svedka (pozri napr. rozhodnutia ESLP vo veciach Cornelis proti Holandsku, z 25. 5. 2004, č. 994/03; Lorse proti Holandsku z 27. 1. 2004, č. 44484/98; Verhoek proti Holandsku z 27. 1. 2004, č. 54445/00).

V záujme zaistenia spravodlivosti konania je však prirodzenou požiadavkou adresovanou konajúcemu súdu dôkladná analýza vierohodnosti týchto výpovedí. Je teda zrejmé, že postup orgánov činných v trestnom konaní a následne konajúcich súdov, ktoré využijú zákonodarcom ukotvený, a teda úplne legálny inštitút spolupracujúceho svedka, nemožno považovať *a priori* za defektný prvok oslabujúci hodnotu dôkaznej situácie, ku ktorej sa súdy pomocou takýchto výpovedí dopracovali. Tak, ako to vyplýva z judikatúry ESLP, ale koniec koncov aj z relevantných ustanovení Trestného poriadku (zásada náležitého zistenia skutkového stavu a zásada voľného hodnotenia dôkazov),

v záujme vylúčenia potenciálneho nebezpečenstva účelových, nepravdivých výpovedí je povinnosťou súdu vykonať dôslednú previerku hodnovernosti, a teda kvality takto podaných svedectiev, ktorej prípadné zanedbanie by mohlo signalizovať porušenie garancií spravodlivého procesu (pozri napr. III. ÚS 665/2016, III. ÚS 708/2016, III. ÚS 11/2019, II. ÚS 112/2020).

39. Pokiaľ ide o vyhodnotenie výpovede svedkyne [REDACTED] z hľadiska dôveryhodnosti tohto dôkazu, hodnotenie dôkazov vykonané najvyšším súdom ako odvolacím súdom (v spojení s hodnotením dôkazov vykonaným špecializovaným súdom, s ktorým sa najvyšší súd ako odvolací súd stotožnil) konvenuje zásade voľného hodnotenia dôkazov zakotvenej v § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd ako odvolací súd v napadnutom rozhodnutí v spojení s obsahom rozsudku špecializovaného súdu zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlil svoj skutkový a tomu zodpovedajúci právny záver, čím ako súd odvolací poskytol dostatočnú ochranu základným právam sťažovateľa.

Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu v spojení s obsahom rozsudku špecializovaného súdu, možno konštatovať, že konajúce súdy v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z judikatúry ESLP vykonali náležitú previerku hodnovernosti, resp. kvality svedectva podaného svedkyňou [REDACTED]. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu nenesie znaky svojvoľnosti ani arbitrárnosti, nie je v nesúlade s platnou právnou úpravou ani nepopiera zmysel interpretovaných a aplikovaných právnych noriem (konkrétne § 2 ods. 12 Trestného poriadku). Ústavný súd v takýchto prípadoch nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov všeobecného súdu. Samotná skutočnosť, že si najvyšší súd ako odvolací súd neosvojil interpretáciu výsledkov dokazovania a ich právne posúdenie z pohľadu sťažovateľa, nemôže ešte viesť k záveru o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Uznesenie najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu tak zodpovedá požiadavkám kladeným konštantnou judikatúrou ústavného súdu na odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov, a preto ústavný súd konštatuje kvalitu jeho rozhodnutia ako súladnú s obsahom sťažovateľom označeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

40. Ústavný súd na základe uvedených skutočností a dôvodov, ako aj s prihliadnutím na svoju judikatúru, podľa ktorej možno za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 2 To 5/2015 z 10. decembra 2015 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3 K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sp. zn. 1 TdoV 2/2019 z 28. októbra 2019

41. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie označených práv napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sp. zn. 1 TdoV 2/2019 z 28. októbra 2019, ktorým najvyšší súd ako dovolací súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol dovolanie sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti sťažovateľa absentuje akékoľvek uvedenie dôvodov, resp. odôvodnenie, v čom by malo podľa názoru sťažovateľa toto porušenie označených práv spočívať.

42. Sťažovateľ v rámci odôvodnenia svojej ústavnej sťažnosti uvádza len námietky smerujúce buď proti napadnutému postupu a rozhodnutiu špecializovaného súdu, alebo proti napadnutému postupu a rozhodnutiu najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu. Pokiaľ však ide o sťažovateľom napadnutý (vychádzajúc z petitu ústavnej sťažnosti) postup a rozhodnutie najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 2/2019 z 28. októbra 2019), v odôvodnení ústavnej sťažnosti sťažovateľa absentujú konkrétne dôvody, resp. odôvodnenie toho, v čom konkrétne by malo podľa názoru sťažovateľa porušenie označených práv napadnutým postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu spočívať.

43. Ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorý je zastúpený právnym zástupcom, v tejto časti nespĺňa požiadavky kvalifikovanej ústavnej sťažnosti, ktorá by zodpovedala zákonným požiadavkám, keďže neobsahuje relevantnú ústavnoprávnu argumentáciu (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv [požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde].

Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti (úplná absencia, resp. ústavnoprávna nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti), ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie tohto nedostatku ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019).

44. Ústavný súd z uvedených dôvodov ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie jeho označených práv napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sp. zn. 1 TdoV 2/2019 z 28. októbra 2019 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

45. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu